

కావ్య వేదికముల వెలువడుచున్నవే. కవిత్వ కోర్కెలు...

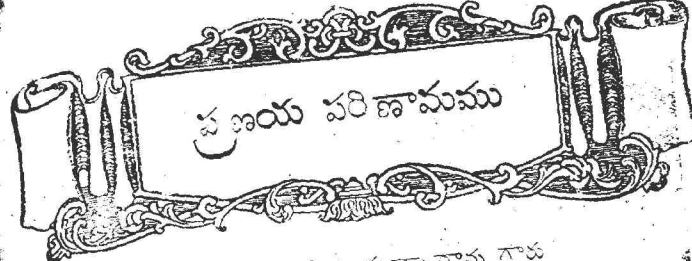
సీ. కవిత్వము నవలించు జయగాని, నిర్విభక్తిగాని...
కవిత్వము నవలించు జయగాని, నిర్విభక్తిగాని...
కవిత్వము నవలించు జయగాని, నిర్విభక్తిగాని...

సీ. కవిత్వముననే కవిత్వముగా యును, నాచిగ్గముగా...
కవిత్వముననే కవిత్వముగా యును, నాచిగ్గముగా...
కవిత్వముననే కవిత్వముగా యును, నాచిగ్గముగా...

సీ. నిమగ్నమున నొక్క నెఱవనైదులకును, ప్రకృతిని...
నిమగ్నమున నొక్క నెఱవనైదులకును, ప్రకృతిని...
నిమగ్నమున నొక్క నెఱవనైదులకును, ప్రకృతిని...

సీ. కవిగీత ముతగా గాంచి నిల్విన నీవు, కిరకూజితమున...
కవిగీత ముతగా గాంచి నిల్విన నీవు, కిరకూజితమున...
కవిగీత ముతగా గాంచి నిల్విన నీవు, కిరకూజితమున...

క. కవివై పామచు నీమది, దవలినగతి బోదుగాక తగవు విడిచి...
కవివై పామచు నీమది, దవలినగతి బోదుగాక తగవు విడిచి...
కవివై పామచు నీమది, దవలినగతి బోదుగాక తగవు విడిచి...

గుండ్లమెడ వేంకటసుబ్బారావు గారు

ప్రణయ పరిణామము అని యాజుతువు...
ప్రణయ పరిణామము అని యాజుతువు...
ప్రణయ పరిణామము అని యాజుతువు...

“నీకేమియు నాపని పంపింపలేదుకదా”

మృదుమధుర కంఠస్వరమున బ్రశ్నించుచు గుఱ్ఱమువైచుండి నేలకు లంఘించెను. ఇదివఱ కట్టికారుణ్యమెన్నడును జవించుచుండునని యాబాలిక యీ మాటలకు అచ్చవడినోట మాటరాక నిలచియుండెను. అంత నాతడు తన చేతుమాలును దీసి యామె కన్నుల నీ రద్దచు “బాలా! భయపడ వలదు. రమ్మ, నిన్ను నీయింటియొద్ద విడచినట్లేదను,” అని యామె ననునరించెను. నిశ్చయముగ వారిద్దఱును పయనము సాగించుచు నాబాలిక కుటీరమును సమీపించిరి. ఇంతవఱకును భయ విభ్రంతులచే మాటలేక యుండిన యాబాలిక యిప్పు డించుకదైర్యము వహించి గద్గద స్వరమున “ఇదియే మాకుటీరము” అనిపత్తెను. ఇరువురును లోని కేగిరి.

జరిగిన భయంకరదంత ము నెఱిగిన యా బాలికామఃపిల్లి యానంద వశ్యమున బొప్పములు రాల్చుచు నున్న పుత్రునకు హృదయపూర్వకముగ తాభినందన మొనరించెను. అందుల “అమ్మా! ఇందు నేనొనర్చిన విశేష మేమిది? ఆకదయందుండిన యొకానొక యబ్బల ప్రాణములు గాపాడఁబడవని నిఘరాత రాజపుత్ర నంశమున గాఢా? అని విచారించుచున్నాముగ మాటుపత్తెను. మిమ్మట నాహృద్ధాంగనవలన వారిగూర్వచిత్త మయ్యు చెలిసికొనెను. ఆబాలికామె కమల కుమారి. ఆమెతండ్రి ఛల్లీయందు నత్తయి పాఠముఁ జేయుచుండిన యొక్కడఁడగుచు కమల సంక్రందవయోట నామెతండ్రి మరగ

మృదుమధుర కంఠస్వరమున బ్రశ్నించుచు గుఱ్ఱమువైచుండి నేలకు లంఘించెను. ఇదివఱ కట్టికారుణ్యమెన్నడును జవించుచుండునని యాబాలిక యీ మాటలకు అచ్చవడినోట మాటరాక నిలచియుండెను. అంత నాతడు తన చేతుమాలును దీసి యామె కన్నుల నీ రద్దచు “బాలా! భయపడ వలదు. రమ్మ, నిన్ను నీయింటియొద్ద విడచినట్లేదను,” అని యామె ననునరించెను. నిశ్చయముగ వారిద్దఱును పయనము సాగించుచు నాబాలిక కుటీరమును సమీపించిరి. ఇంతవఱకును భయ విభ్రంతులచే మాటలేక యుండిన యాబాలిక యిప్పు డించుకదైర్యము వహించి గద్గద స్వరమున “ఇదియే మాకుటీరము” అనిపత్తెను. ఇరువురును లోని కేగిరి.

II

మృదుమధుర కంఠస్వరమున బ్రశ్నించుచు గుఱ్ఱమువైచుండి నేలకు లంఘించెను. ఇదివఱ కట్టికారుణ్యమెన్నడును జవించుచుండునని యాబాలిక యీ మాటలకు అచ్చవడినోట మాటరాక నిలచియుండెను. అంత నాతడు తన చేతుమాలును దీసి యామె కన్నుల నీ రద్దచు “బాలా! భయపడ వలదు. రమ్మ, నిన్ను నీయింటియొద్ద విడచినట్లేదను,” అని యామె ననునరించెను. నిశ్చయముగ వారిద్దఱును పయనము సాగించుచు నాబాలిక కుటీరమును సమీపించిరి. ఇంతవఱకును భయ విభ్రంతులచే మాటలేక యుండిన యాబాలిక యిప్పు డించుకదైర్యము వహించి గద్గద స్వరమున “ఇదియే మాకుటీరము” అనిపత్తెను. ఇరువురును లోని కేగిరి.

వృద్ధమహమ్మదీయుఁడు పదార్థముల నచ్చలు విడచి మాటుమాటాడక తనదారినిబోయెను. అంత నామాతాపుత్రుక లిరువురును, తమ దారిన్వ్యజీవనమునకు జాలిమొది తమక్షేమా భిలాషియగు నా రాజపుత్రుఁడే యభిమాన విశేషమున నాపదార్థములను బంపెనని నిశ్చయించుకొని, వానిని స్వీకరించిరి. కాని, యీ వస్తువులు కమల కానందమునకుమాటు మఱి త హృదయవేదనను గలిగించెను. అప్పటినుండియు నామెహృదయాంతర్గతముగ ప్రేమజ్యోతి ద్విగుఁజేకృతమై విరాజిల్లెను. ఎట్లైనను దన హృదయము నవహరించిన యారాజకుమారు నొక్కఁడారి చూడవలయు నను కుతూహల మామె కశికమయ్యెను. కాని, యామె తన మనోరహస్యమునుగూర్చి వ్రతఁబడుకొన నెంతయో యత్నించెను. మఱునాఁడు రాజపుత్రుఁడు తప్పక వచ్చునని యామె పుట్టెఁడనతోఁబ్రతి షించుచుండెను. కాని యానాఁడు సహిత మామె విఫలమనోరథ యయ్యెను. గడచిన నాఁడు వచ్చిన యావృద్ధ మహమ్మదీయుఁడే నేడు సహితము ఎప్పటియట్లు గొన్ని పదార్థములను వారియింట విడచిపోయెను. ఈ విషయముగ బ్రతిదినము నావృద్ధుఁడేవో తినుబండ్లములను గొనివచ్చి వారి కుటీరమున విడచి పోవుచుండుట వాడుకయయ్యెను. కాని, రాజపుత్రుని పునర్దర్శనము మాత్రము కమలకు మఱి ప్రార్థించలేదు. నానాటి కామె హృదయము విరహభారమున గ్రుంగిపోవుచుండెను. ఒకనాటి సాయంసమయమున నెప్పటి యట్లు నావృద్ధమహమ్మదీయుఁడు తమ కుటీ

గమనకు వచ్చినంతనే కమల తన రాజపుత్రుడని నా రాజపుత్రయనకుని గుర్తించి వాని కడిగెను. అంత నావృద్ధుడు “రాజపుత్రుడేవ్వడను?” అని యామి చిట్లించుకొనుచున్నాడని అందుకు కమల “అవును దినము కేవల నీ సదాకథములు మా కండు జేయుచున్నాను. నూతన పాత రాజపుత్రుడు కావడం?” అని తిరుగు బ్రశ్నించెను. అంత నాతడు గంభీరముగ “నాచేత రాజపుత్రుడెవ్వడను? సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.”

“నాచేత రాజపుత్రుడెవ్వడను? సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.”

అని మాటునల్లి వెడలిపోయెను. ఈ ప్రత్యుత్తరముచే గమల మానసము నావరించుకొనియుండిన యంధకారము మఱింత గాఢమైనది. ఆమె కిప్పుడేవిషయమును విన్నవముగఁ దెలియుటలేదు.

మూడు క్షిరమాసము లతికష్టముగ గడిచిపోయినవి. ఒకనాటి సాయంసమయముననాక స్మితముగ నానాటి రాజపుత్రయనకుఁ దా

కుఁగరమును తిచ్చి మా యనాగ... మూసము... రాజపుత్రము నెఱింగిరి. అకు నర్జునుమిచ్చును. దుష్టకులము... మూసము... వారికు... కమల మానస మునందలి ఆమె ముఖపద్మము వికసింపి ముఖమోహితముగా జనవుగ మాటలాడుచు మయ్యెను. అంత నామె కల్ల రాజపుత్రుడని యెఱింగించెను. ఆమెకల్లి యిందుల జూచి, “నాయనా! కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, వెట్టిసదాకథములను మాకు పంపవలదు. నీవు మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ ప

నింపుచుండుటలేదు. అతఁ డెవ్వడో నేను పాశము బలవత్తర మగుచు కఁ గానచ్చిన నేను కమల పొందుచుండిన యానందమునకు దని చెప్పెదనులెందులకు? ఈవిధముగ నెకసంపూర్ణ వత్స నికల్మషు. ఈ మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ బ్రత్యేక్షించు. అందుల కారామపుత్రుడని నిరూపించు. దనహృదయమునఁ దాశ్చర్య మభిసరించుచు, “సదాకథములను బుచ్చుచుండుటలేదు.” ఏమిసదాకథములు? కేవలముగ మా మామయిన మారు తెప్పకపోవుట యటుండ, దీనముగఁ ప

III

“పాపము! కుమారసింహునకేమి కష్టమునందలిచెనో! యేమి యాపదవాటిలైనో! నీయన్న, నాసౌఖ్యమే తన సౌఖ్యముగ నుంచి, నాయానందమే తన యానందముగ

భావించి, యనవరతము తనసాన్నిధ్యభాగ్యము సాక్షిచేసుకుండిన యాతిమరాళ యుండుటకుఁ గారణమేమి?” యని కమల పరిపరి విషముల యూలోచనములతో దినమొక యగ్రముగా గడుపుచుండెను.

యిట్టి మనస్తాపమున నామె కష్టమగుచుండ, వేళికి హృదయవేదనసహిత మామె నావరించి కల్లల పెట్టసాగెను. దుర్గరమైన జరాభారమునకు, పుత్రికా జీవనవిషయికమైన యంతరంగిక విషాదభారము తోడై యామె తల్లిని మంచముపైఁ బడవైచెను. ఇంక నామెకు గనిపెట్టుకొనియుండు భారము కమలపైఁ బడినది. అహోరాత్రము లామె తల్లిమంచముప్రక్కఁ గూర్చుండి యుపచారములు చేయుచుండెను. కాని, యాహార విహీనులై యంతకాలము వారు జీవించఁ గలరు? జీవనమంతకంతకు వారికిదుర్భరమగుచుండెను. ఈవిశాలజగమున నేకమాత్ర బాంధవయైన కమల యామెతల్లినిఁ గాపాడుకొనుట యెట్లు? ఎట్లకేలకుఁ గమల జీవనోద్యోగమునకై ఢిల్లీ నగరమునకుఁ బోవుటకు నిశ్చయించుకొనెను. అచ్చటఁ గుమారసింహునిఁ దప్పకఁ జూడఁగల నను యాక యామె కించుక యుత్సాహముఁ గలిగించెను. ఈ యుత్సాహమే తనకు మార్గప్రదీపకముగనామెయొకనాటియుదయమునఁ దల్లియొద్ద సెలవుగైకొని, ఢిల్లీపురాభిముఖమై బయలు నెడలెను. మార్గమధ్యమున నామె యనేక వికృతాలాపములకు గుఱి కావలసి వచ్చెను. కాని, హృదయము దిటము చేసి కొని, యామె యించుకంతయు బెదరక తన

చూచుచుండగానే యుత్సవ మధ్యశ్య
మయ్యెను. ఇప్పుడామె కంఠయు నంధకార
మయమై తోచుచుండెను. తీరిగి యామె
యంతఃపురోన్మజ్జయై పోవనాగెను. మార్గ
మధ్యమున నామెకు తోడిపరిచారికయొక్కతె
యెదురై యామెను బలుకరించెను. ఆమెను
జూచి కమల, “అమ్మా! ఇప్పుడీయుత్సవము

నకుఁ జట్టచివరను అశ్వాసాఘోషై వాప్తచుం
 కిన మా యువకుఁ డెవ్వఁడు?" అని ప్రశ్నిం
 చెను. అందులకామె మాశ్చర్యపూర్వకముగ
 "అయ్యో! కమలా, యువరాజ కుమారుఁ
 డగు ఖుస్రూను నీ మెఱుగవా? ఆరెండు రాజా
 మానసిహునిమేనల్లుడు! ఎప్పటికైనా నాచే
 ఢిల్లీ సింహాసనముపై సధిష్ఠించునను నమ్మ
 కముకూడ నాకుఁ గలుగు!" అని మామ
 వల్కెను.

ఈ వాక్యములు కర్ణములు సోకినంతనే
 కమలాకుమారి హృదయప్రవృత్తి యెల్లుండె
 నో వర్ణింప నలవికాదు. ఆమెకుమేనఁ డైత
 న్య ముడిగెను. అప్రయత్నముగ నశ్రుచిందు
 పు లామె చెక్కుటద్దములపై జలజల ప్రవ
 హింపసాగెను. ఇంతకాలమునుండియు నత్యంత
 తానురాగమునఁ దనస్రాణధనముగఁ ద్రేమిం
 చు చుడిన యాతఁడొక మహమ్మదీయుఁ
 డు! ఆదై చక్రవర్తికి నన్నిహితబంధువుఁడు.
 తానొక దరిద్ర హిందూబాలిక! ఇంక నాత
 నితోఁ దనకు వివాహమెట్లు పొనఁగును? చిర
 కాలమునుండియుఁ దన మనోగతమై యున్న
 ప్రణయబీజము పుష్పించింధలించుటెట్లు? ఆసం
 భవము! కేవల మసంభవము! ఒక్కపెట్టున
 నామె హృదయము క్రంగిపోయెను.

దీర్ఘ విచారమున నామె వ్యాధిగ్రస్తమై
 తన యజమానురాలియొద్ద సెలవుఁ గైకొని
 తల్లియొద్దకుఁ బోయెను. తిరిగి మానము దీన
 ములలో యువరాజ్ఞి నైద్య సహాయమున
 నామెకు గొంచెము స్వస్థత చేకూరెను. అనం
 తర మామె తన యధికారిణియొద్దకుఁ బోయి

తనవ్యాధినివాఁడనుగుట యందఁ జూపి
 నామె తనకుఁ దొడఁగి కుమలకు
 నొదవము పొందెను. "యవరాజ్ఞి! నీ
 మును నే నెన్నఁటిని మఱువఁజూచెను?
 కొన్ని కారణంబు ముఁచే నేను నీ నామె
 మునుండి పోనలలించునని నాకు
 అని వల్కెను. కుమలకు యువరాజ్ఞి
 భేదజడి, ప్రయత్నించియుఁ గమలకు
 దలచుండి మరల్చుటలక; చివరకా
 తనతో నామెను గమనఁగోరెను. కుమ
 లకు సమ్మతించెను. ఆ రాత్రి యా
 గోష్ఠియందుగమల మొకదారుణమైన
 తమను వినినది. ఖుస్రూ రాజకుమారు
 అనగా, తాను ప్రేమించిన కుమారు
 కారానిబద్ధునిజేయుచు నలీం
 ప్రయత్నములు జగవడచుచున్నవి
 చారము పిడుగుపాటునలె ఈమె
 ములఁ బడినది. ఇంక నీ యపాయ
 తన ప్రేమపాత్రునిఁ దాను కాపాడు
 యెట్లు? ఆ ఊణమేదో ఖుస్రూనివా
 గురైతింగి యాతనినొక నీయుదంతమును
 యఁజేయుటకే తొలుత నామె సం
 కొనెను. కాని, మెటచే మనసు మాట్లాడు
 యంతఃపురమును వివహక, ఇంకను ద
 ధములగు విశేషములను సగ్రహిం
 శ్రేయస్కరమని తలఁచి యతి బాగయా
 సంతయుఁ గనిపెట్టుచుండెను.

అంత నొకరాత్రి ఖుస్రూను బద్ధి
 టకై యంతయు సర్వస్వముగనున్న
 చార మామెకుఁ దెలియవచ్చెను. "ఇంక

నా కుమారింహుని రక్షిం
 నామాములముఁ గాపాడిన యాదనా
 ముమున కను దీపుకొనఁజాలనా?
 మునున్న యిట్టి యోచన
 మెఱుగిపోయెను.

చక్రవర్తి మరణాంతరము,
 కుమారుడగు నలీము, నలీం శ్వేషపు
 ఢిల్లీ సింహాసనము
 పురబుకొనుచుండె. తండ్రి గతిం
 కుమారుడగు నలీమే రాజ్యా
 ప్రజాశత్రుకై యాతఁడు నట్లు
 యుడెను. ఈ యువకాశమును జేకొని
 మానసిహుడు తన మేన
 ఖుస్రూను సింహాసనాధిష్ఠితుని జేయు
 యానుకొనెను.

మరణవాఁడై వినినంతనే ఖుస్రూ
 మామయగు మానసిహునిగలియు
 చంచలహృదయఁడై నడి వడిగఁ
 నడి వడిగఁ
 యెట్లు? ఆ ఊణమేదో ఖుస్రూనివా
 ము కన్ను లన్నవారిని సహితము గ్రుడ్డి
 లన్నవారిని సహితము గ్రుడ్డి
 జేయుచున్నది. ఇట్టి సమయమున
 యేకాక్షియై యొకనన్నని బాటవెంబడి
 మార్గ మధ్య
 యొకనన్నని బాటవెంబడి
 సంతయుఁ గనిపెట్టుచుండెను.

"ఎవరువారు?" అనిగంభీరముగనాతఁడు
 ప్రశ్నించెను. అంతః క్రీకరమున నావ్యక్తి,
 ఈరాత్రి రాజభవనమునుండిమీరు
 నాతని నెలావఁ జెప్తెను.

టకై వేచియున్నాను," అని మారుటల్కెను.
 ఈ వాక్యములందు ఖుస్రూ కించ కంతయు
 విశ్వాసము లేకుండెను. "నన్ను బంధించువా
 రెవ్వరు?" అని యాతఁడు నిర్లక్ష్యముగ ము
 హాసముజేసెను. అంతరామె "ప్రభూ! నన్ను
 తీమించుడు! ఈ యాపత్సమయమున కేవ
 లమిమ్ము విడువను," అని వ్యభిముగ నాతని
 చేయిఁ బట్టుకొనెను.

ఆ నిబిడాంధకారమునఁ దన్నట్లు నిర్భీ
 ధించుచున్న యావ్యక్తి యెవ్వరో యాతఁడు
 గుర్తించలేకపోయెను. తప్పక ఆ సలీం చా
 రులయందొక్కతెయై యుండునని నిశ్చయిం
 కొని, మాతఁ డామెను బలవంతముగఁ ద్రోసి
 వైచి తనదారినిఁ బోయెను.

అట్లు కొంతదూరమేగుసరికి, హఠాత్తుగ
 నాయుధహస్తులగు సిపాయిలు కొందఱాతని
 వైఁబడిరి. ఒరనున్న ఖడ్గమును వైకిడియు
 టకైన నాతని కప్పట్టన విలులేకుండెను. అద్వి
 తియుఁడైన యాతఁడు త్తరిక్షణమేవారిచే బంధి
 కృతుఁడయ్యెను. పిమ్మట వారివలననే యాతఁ
 డును ఘడియక్రింద తన కెదురైన యువతి సలీం
 శుద్ధాంతమునందు బానిసవృత్తినుండిన కమల
 యని తెలిసికొనెను. "కమల" యను నామా
 తురములు చెవిఁబడినయంతనే యాతని మాన
 సాకాశమున మెఱుపు మెఱసినట్లయ్యెను. "ఆ
 కమలయే యీకమలయగునా? అయిన నామె
 నలీంశుద్ధాంతమునందలి బానిసయెట్లయ్యెను?"
 ఆతని హృదయము మిక్కిలి కళవళ మొందఁ
 జొచ్చెను.

అనతికాలములో సిపాయి లా నుండు
 డ్కొనిపోయి యొక చెఱసాలయందీ
 కారాగృహానికి వాతడు కమల
 ప్రశ్నించెను, కాని విశేషమేమియు నాతనికి
 చెలియలేదు. ఆమె యొకయంతఃపుర పరిచారి
 కయనియు తన తల్లి మరణించిన కాణమున
 నామె యిప్పుడు దాసీవృత్తిని బరిత్యజించె
 ననియు మాత్రమే మాతనికి చెలిసెను. ఆ
 కమలయే తన ప్రేమపాత్ర మగుకమలయనియు;
 ఏకారణముచేతనో యీ బానిసవృత్తి నవలం
 బించెననియు నాతడు స్థిరపఱచుకొనెను.

మాటుకేషమున నాతడు దేశ సంచా
 రముజేయుటయు ఆనాడు ఎనుబోతు పదా
 హతులఁ బావనున్న కమలను తానురక్షించిన
 వృత్తాంతమున, పిమ్మట ననుదినమునవలయు
 వస్త్రాహారములను కమల యింటికిఁ దాను
 బంపుచుండిన సమాచారమును, క్రమక్రమ
 ముగ నాతనికి జ్ఞప్తికివచ్చెను. చక్రవర్తియూ
 జ్ఞానవర్తియై తాను దక్షిణ హిందూస్థానము
 నకుఁ బోయియుండుటచే నాతఁ డామెనునాగ్దా
 నస్త్రకారము చూడఁజాలక పోయెను. తిరిగి
 మూడుమాసముల పిమ్మట నాతడు శిల్లీనగ
 రమునుజేరికొని నప్పటినుండియుఁ బ్రతిదినము
 నాతడు కమలకుటీరమునకుఁ బోవుచుండెను.
 అనతికాలములోనే యవిభేద్యమైన ప్రేమ
 పాశము వారిరువురిహృదయములను బంధిం
 చెను. ఇట్లుండ, హఠాత్తుగ నొక్క దినమున
 నాతడు చక్రవర్తియొజ్ఞఁగొని కాశ్మీరదేశ
 మునకుఁ బోయెను. ఇదియే దురదృష్టవంతు
 రాలగు కమల నీచదశకుఁ బ్రారంభము. ఆ

మీఁది కమలా వృత్తాంతము స్వయంబ్రహ్మ
 సియే యున్నది.
 కాని, తాను దేశభాగ్యమై యున్నప్పుడు
 ఇంతకాలము కమలాకుమాఱి ముఖ్యముగా
 దూరస్థమై యున్నను, ఆరాజపుత్రుని
 లను మఱువలేదు. కాశ్మీరమునుండి
 చ్చిన యనంతర సూర్యుని శిల్పికిఁ బ్రా
 కించెను. కాని యానంద కుటుంబమున
 చ్చటలేదు. కమల వృత్తాంతమేమియు
 నికిఁ చెలియలేదు. ఈ యువతయు
 నొక్కటొక్కటిగ, బంధకారమున
 యాకారాగృహము నందాతని స్మృతి
 గోచరించెను. “కమల! యెచ్చటనున్న
 మెను మఱువఁజాడగలనా? ఆమె నీ
 న్నదా? లేక, కళావదాన్తివృత్తి
 నహింపఁజాలక మరణించినదా? ఛీ!
 జరుగును? ఈశ్వరపాలితమున నీ
 మున తిండికిలేక మరణించిన ప్రాణి
 యను లేదు! ఆమె తప్పక కేంద్రియ
 ను. కటకట! నేను నిర్భాగ్యుడను!
 డను! కారాబంధుఁడైన నేనిక నా
 సహాయముఁ జేయఁగలనా?” అని
 బాష్పవారిపూరితములైనతనన్నుల
 “దైవమా! అకాల మృత్యువును
 రక్షించి నాకమల కాధారముఁజూపు
 యంజలి మొగిడ్చెను!

ఈశ్వరానుగ్రహమున నదిగ
 ననే యాతనికి కారాగృహవిముక్తి
 తన మేనమామ యగు మానసింహుని
 త్నవిశేషముచే నాతడు కేంద్రియ

నామలమునకుఁ బోయి యుచిత
 కమలను నూచినంతనే బ్రహ్మ ముఖ
 నందవలవసరమై యామెను నొగ్గలించుకొనఁ
 బోయెను. కాని, కమల యాతని బాహుబంధ
 మునఁ జిక్కఁక తప్పించుకొని, మాత్రవిశేష
 “ప్రభూ! వేయిపుడు. తాము రాజపుత్రులు
 కారనియు మహమ్మదీయస్వయానంబాతులని
 యు,తమస్మృతనామము కుమారసింహులని
 కాక బ్రహ్మ యనియు నే నిప్పుడు కేంద్రికొం
 టిని! తొలుతనే తమనిజవృత్తాంతము నా
 కెఱిగించియుండిన, నేను మిమ్ముఁ బ్రేమించు
 టకే సాహసంపకయుండును. ప్రేమించి యీ
 విధముగ నగాధమైన యీ దుఃఖసాగరంబున

రాష్ట్రముగ నాతని యెదుట నన్నాసనీషేషమున కమల సాక్షాత్కరించెను. న్నార! ఒక్క ప్ర
 శ్నకు మాత్రము నాకుఁ బ్రత్యుత్తరమిమ్ము.
 నన్ను వివాహమాడెదవా?”

కమలను నూచినంతనే బ్రహ్మ ముఖ
 నందవలవసరమై యామెను నొగ్గలించుకొనఁ
 బోయెను. కాని, కమల యాతని బాహుబంధ
 మునఁ జిక్కఁక తప్పించుకొని, మాత్రవిశేష
 “ప్రభూ! వేయిపుడు. తాము రాజపుత్రులు
 కారనియు మహమ్మదీయస్వయానంబాతులని
 యు,తమస్మృతనామము కుమారసింహులని
 కాక బ్రహ్మ యనియు నే నిప్పుడు కేంద్రికొం
 టిని! తొలుతనే తమనిజవృత్తాంతము నా
 కెఱిగించియుండిన, నేను మిమ్ముఁ బ్రేమించు
 టకే సాహసంపకయుండును. ప్రేమించి యీ
 విధముగ నగాధమైన యీ దుఃఖసాగరంబున

మునిగిపోవకయుం
 దును!” అని పత్తి
 బాటబాట కన్నీరు
 గార్చెను.

అంత నాతడు,
 “కమలా! నాయనజ్ఞ
 తకు మన్నింపుము!
 ఆవిషయమై ముచ్చ
 టించుటకు నాకస్ప
 డవకాశము చాల
 దు. నన్ను శత్రువు
 లు వెంబడించుచు

ప్రేమామృత మొలుకుచున్న యీ ప్రశ్న
 కర్ణపుటముల సోకింతనే కమలదేహమా

పాపము కలగిన మహావీరు! నీవు
మన దుష్టాన్ని విడచి, యామె "అయ్యో! నీవు
నా కుమారిని హతం చేయడం కోసం..."

భువన- "కమలా! నన్ను తీసుకుపోయి నీవు
కన్ను వివాహమాడదని చెప్పుము. నా
కవియేదాలును, ఆమీద నింక నేనెట్టి
నిరసననున కేనియు నపేక్షించను."

కమల- "కుమారసింహా! నిన్ను వివాహ
మాడదని చెప్పటకే నా హృదయము
నన్ను ప్రోత్సహించుచున్నది. అందుచే
నేనెప్పుడూ లింగన శాశ్వతానందమనుభవింప
గలను! ఈ ఢిల్లీ సింహాసన మధ్యమందు
మహాభాగ్యమునహితము నే ననుభవింప
గలనను సంపూర్ణ విశ్వాసమున్నది! కాని,
ప్రభూ! చిరకాలనర్థితమైన నామతసాంప్ర
దాయమును, కలగారవమును, నేను
కళంకభూతముఁ జేయఁజాలను. వాని నిమి
త్తము నేను నా ప్రేమధనమును భార
పోయటకు సంసిద్ధుడై యున్నాను. నా మా
తాపితరులు మరణించిరికాని, వారియాత్మ
శాంతి నాసాఖ్యముకన్న వేయి రెట్టి పదిమంది
నన్ను తీసుకుపోయి!" అని బాష్పాకృత
కేత్రమై గద్గదస్వరమున కమల మాటలు
చెలికెను.

ఆమె వాక్యములను ఖుస్రూ సానధాన
ముగ నాలించి, యామె యెదుట మోకరించి,
"కమలా! ఇట్టి మహాన్నతాదర్శవిరాజిత
వైన నిన్ను నేనొక ప్రత్యక్షమైన వత్సముగ
భావించుచున్నాను! నీ యంతరాత్మ కెట్టిభంగ

పాటును కలగినది? నీవు నిన్ను
యొక్క కోరికమార్గము చేసు
కను. నా యవనావనయమునందును
మొక్కసారి నీ దివ్యచరణ మిద్దె నెక్కి
గ్రహించుము! ఈ మాటలతో నాకు భావ
మును విడచి యాస్వస్యం దయ్యెను.

నేటి నుండియు ఖుస్రూ హృదయము
దొక గొప్పవనివలె నను జరిగెను. ఇప్పు
నికెట్టి ధైర్యపాతకం గాక క్షయమైనది. ఢిల్లీ
సనాపేక్షాను సంపూర్ణముగ నశించెను.
తమనం దాతనికి విరక్తి పొడమెను. ముఖ్యము
మయా, క్రేయోభిలాషియు నగు మా
హుని యాజ్ఞానుసార మాత్రం దురదృష్టవశాత్తూ
మునకుఁ బోలేను. తిరిగి నేటి నుండి
నాతఁడు బునికృత్యమై గాఢయద
గృహమునం దుంచబడెను. ఇది దీర్ఘ
ములాచరసాలయం దానఁడుగడపెను.
తరము రాజాజ్ఞచే నాతఁడు చంపబడి
హంతకుల ఖడ్గాహతులచే నాతని దే
చీపుబడుచున్న సమయమున, నాతని ద్రోహు
గూడ నొక యువతీమణి సహితము బలి
చండుటఁ గాంచి యెల్లరును విస్మయముగ
కడ ప్రాణముతో ఖుస్రూ ఆమెనుబూచి నంటించి
వర్తన?" అని యామె నడిగెను. ఆ యందంబు
కామె కొనయాడిరితో మందహాసవలె శక్యమే
యచు, "కుమారసింహా! నేను కన్ను మేడువకుము,
ఇదియే మన వివాహము! ఈ హంతకుల జలజల
ములే మనలను గూర్చినవి!" అనిచెప్పి తమ
ములు విడచెను.

నిజమే యిట్లు లాడ
తమిల సా రె కట్టియు త్రిప్పి
కేయు నీముద్దు నగలు
మన్ని జన్మములు కైన?
మొదట నమకు లిడుచు
నాకము నవ్వు
నీముగదనము
మెన్ని జన్మముల కైన?
మొదట నీతోడ ముచ్చటించి
నీయింక, నేఁ దలఁచునను లేన,
నీవని నవ్వు నీజాతనము
మెన్ని జన్మముల కైన?
యమిచి యేదో యచుచు
నీ నీ తడవి కొనఁగ,
నీ గడుసుతనము
మెన్ని జన్మముల కైన?
నీ నింటి కేగుదేర
నల్లన దాగియుండి
ద్రోహులను బట్టిరి తనంబు
మెన్ని జన్మముల కైన?
నేను నిద్రింప, గడ్డమునకు
నంటించి మెల్లన నన్ను లేపి
యందంబు జూపు నీకొంటెతనము
మెన్ని జన్మముల కైన?
నీ కన్ను మేడువకుము, నీ వేడ్చితేని
నీలాలుగాఱు' ననుచు
జోకొట్టు హాయిలు
మెన్ని జన్మముల కైన?

కన్నులముప్పుయు బువ్వయు కందివచ్చు
కలిపి నీవుగఁ గావించి కమలనిద్ర
గోరువచ్చుటఁ దినివించి వారగించి
ఎలమి నన్నలరించువా రెవ్వరింక?
'వెండు' లోయమ్మ నుమ్మడివండు' లనుచు
నెట్టికై నన్ను నిమగ్ని చేచు కేక గ్ర, కేక
లిడఁగ, 'వెల యెంత' యని యమ్మ యచు
నవ్వి నన్నలరించువా రెవ్వరింక?
నవ్వులకు నినుఁ నెట్టి నొవ్వనాడ,
'ఆమ్మ! నీవని పట్టింతు' ననుచు నన్ను
జేరి బుడమిడికన్నిరు చిందువాఱు
నేడ్చి నన్నలరించువా రెవ్వరింక?
'ఎచటి కేగుచు నుంటివి, యేను వత్తు'
ననుచు ననుగన నాచెంత కరుగుదెంచి
చిట్టిచేరుల నాకాలు చుట్టి పెనఁచి
ఎలమి నన్నలరించువా రెవ్వరింక?
'వెండు'న్నియ నుంచితీ వెన్న బువ్వ
పడిదీదీన్నియఁ బోసితి పాలు పెరుగు,
ఆరగింకర జాబిల్లి' యనుచు పాడి
ఎలమి నన్నలరించువా రెవ్వరింక?
'బౌర! అబ్బాయిలమీద గోరువంక
చెప్పకము చెప్పకము నీవు చిట్టిపావ!
చెప్పితే నీరుకన్నులు చెడు' నటంచు
ఎలమి నన్నలరించువా రెవ్వరింక?
బువ్వ లోలుకఁగ 'బువ్వలకుప్ప' లాడి
మోడ మారఁగ 'దాగుడుమూత' లాడి
నేడుకలు మీఱ 'గుడ్డెనగూడు' లాడి
ఎలమి నన్నలరించువా రెవ్వరింక?

దేశాలన్నీ ఒకటి ఇంకా అనేకమున్నా చాలిచ్చినా
రావను. “దైవాశ్రయోపైతి మహానభావల మంచి
బిడ్డలవిని మనస్సుల మార్పుకోలేని నిర్భాగ్యులగు కత్తి
బిడ్డలకు నరకుని పనిపాలలో కట్టలు గొందురు లేదు
పొంగులన్నీ పొంగుటకొనవేసి శిశు, మీ శిష్టతే కైదను
పశ్చాత్తపోనికిచ్చి “నిజముగా మేము ధర్మమే నమ్మి
నాము, అధర్మము మాకక్కూలేదు.” అని దైవాపాక్షిగ
తెచ్చుకొనినట్లుంటే ఈక్షుద్రుమనుండియే నరకుని ఆశ్ర
యించుట మానితయిడి. మీరంటలు ధర్మమే నమ్ము
కొని ఉంటే మీకు పేదగలుగుతుంది, తిప్పవలయునా
సుఖముకొనను అమూల్యమైనధర్మమును అమృతకోకండి.
మిమ్ములను నరకుడు దెవరియినో కాని చంపలేదు, మీ
కే నిజంగా ధర్మక్షేమమంటే ఆత్మదంపనే అనచాలిన్నీ
మీ పాలెటి ఉపచారములై పోకమానవు, ఒకవేళ చంపు
తాడే అనుకోండి. ఎవరిని చంపుతాడు? మీ ఆత్మ్యుల
చావులేదు కదా! కళకలం పోగొట్టినా? అది పోతే
మీకు మరేమింది. ఒకధర్మమున్నప్పుడు ఈ జన్మములో
మీరు సంపాదించుకొన్న వేసి మీతోరావు. అధర్మము
మీదిని మీ ముందుజన్మముయొక్క సౌఖ్యమంతా ఆధా
రపడియుండినా, కనుక ధర్మముకాపాడుకోకను ఎవర

